

Του Δημήτρη Κακαβά...

Ελλάδα 2018. Μια χώρα σχεδόν ανάπηρη από τα χτυπήματα της οικονομικής κρίσης. Σχεδόν 10 χρόνια τώρα, ο κατήφορος δεν έχει τελειωμό. Και κατά...

πως φαίνεται, η κατάσταση αυτή θα συνεχιστεί και για τα επόμενα 10, τουλάχιστον, χρόνια!

Ο μέσος Έλληνας έχει ουσιαστικά και κυριολεκτικά, γονατίσει οικονομικά. Έχει φτάσει, και ξεπεράσει, τα όποια όρια αντοχής του. Είναι αυτός ο μέσος Έλληνας που πριν 10 χρόνια τροφοδοτούσε με τα χρήματα των εσόδων του, όχι μόνο την ελληνική αγορά, αλλά και αυτές των γειτονικών χωρών των Βαλκανίων. Αυτός ο ίδιος σήμερα, οριακά καλύπτει τις ανάγκες σίτισης της οικογένειάς του και κάποιες από τις υπόλοιπες ζωτικές του ανάγκες. Σε αρκετές περιπτώσεις, όσα χρήματα δεν αναλώνει στις βιοτικές του ανάγκες, τα καταθέτει στα κρατικά ταμεία για να καλύψει τις τεράστιες φορολογικές του υποχρεώσεις.

Κοιτώντας γύρω σου βλέπεις μόνο πρόσωπα σκυθρωπά. Πουθενά γέλιο. Πουθενά χαμόγελα. Ακόμα και οι προσπάθειες για αστεία, καταλήγουν σε πικρόχολα σχόλια και πονεμένα παράπονα. Κάθε προσπάθεια αντιπερισπασμού από την οικτρή καθημερινότητα, κάθε απόπειρα προτροπής των φίλων και συγγενών, να «γυρίσουν το κεφάλι» σε κάποια άλλη πλευρά της, η ίδια αντίδραση: «Τι μου λες τώρα; Εδώ δεν έχω πληρώσει τον ΕΝΦΙΑ», 'Η «δεν έχω να βάλω πετρέλαιο» ή «δεν έχω να κάνω το ένα ή το άλλο...».

ΑΠΟΓΝΩΣΗ.

Αυτή η τρομακτική απόγνωση που επικρατεί σε όλους και παντού. Είναι αυτή η απόγνωση που οδήγησε την «κρίση» και το χέρι του νεοέλληνα στην εκλογική προτίμηση της συγκεκριμένης «ποιότητας» πολιτικών του εκπροσώπων. Είναι όντως τραγική, όσο και απαράδεκτη, όλη αυτή η κατάντια. Γιατί αυτό που «διαδραματίζεται» σήμερα στην πολιτική ζωή της Χώρας είναι κατάντια. Δράσεις, αντιδράσεις, δηλώσεις, αιτιολογήσεις, εξαγγελίες και αντίλογος, ξεπερνούν τα όρια του φαιδρού. Πρόσωπα που προκαλούν οίκτο και αηδία, αρχικά, αποστροφή

και οργή όμως, όταν συνειδητοποιείς την πραγματική τους διάσταση. Ανερμάτιστες εξαγγελίες, ανυπόστατες αιτιάσεις, πομπώ δεις καταγγελίες απροσδιόριστων εγκλημάτων, τιτάνιες προσπάθειες να δικαιολογηθούν τα αδικαιολόγητα.

Ανθρωπάκια-Άνθρωποι, Νάνοι-Τιτάνες, Κομψευόμενοι-καραγκιόζηδες. Άνθρωποι κενοί, ντενεκέδες ξεγάνωτοι, αγορεύουν διαρκώς και ακαταλήπτως, χωρίς να «λένε» τίποτα. Επικαλούνται προσόντα, που η αξία τους δεν φτάνει να καλύψει την αξία του χαρτιού πάνω στο οποίο έχουν γραφτεί. «Ιδρώ νουν κι αγωνίζονται» χωρίς την παραμικρή ένδειξη προσπάθειας. Επικαλούνται το «κοινό καλό» και την «διάσωση» όλων μας. Στην πραγματικότητα όμως, το μόνο που τους ενδιαφέρει, και κρύβουν επιμελώς, είναι να διατηρούν και επαυξάνουν την απόσταση από την δική μας απόγνωση. Τρέμουν στην ιδέα ότι θα μπορούσαν κι αυτοί να είναι στο ίδιο ξύλινο και τρύπιο βαγόνι, με όλους εμάς. Και αυτό που τους παρέχει αυτή την «απόσταση», είναι αυτό που πασχίζουν να διατηρήσουν με κάθε τρόπο: Τον μισθουλάκο τους.

Και μέσα στην απόγνωση, την κατάντια και τον πόνο βρίσκουν εύφορο έδαφος να φυτρώσουν όλα τα «δέντρα της ανωμαλίας». Άρπαγες που ζέχνει η ανάσα τους και ανέκαθεν ζούσαν, και ανήκουν, στο περιθώριο, βγήκαν στο φως. Σηκώθηκαν όρθιοι και αφού είδαν ότι κανείς δεν αντιστέκεται, άρχισαν να μπηγούν τα δόντια τους στο κουφάρι της ελληνικής κοινωνίας. Κάτι «κουρασμένα» παλληκάρια με χοντρά-χοντρά πορτοφόλια και εντελώς ανορεξικά μυαλά, θέλοντας να βρουν διέξοδο στην ανία τους, πολεμούν αυτό ακριβώς που οι ίδιοι εκπροσωπούν! Το αστικό κράτος! Μισότρελοι, ψυχωσικοί, τοξικοεξαρτημένοι και κάθε άλλης γονιδιακής ή συμπεριφορικής εκτροπής προσωπικότητες, απαιτούν την επικράτηση της δικής τους ανωμαλίας ως κανονικότητας.

Εγκληματίες, «επαγγελματίες» και ερασιτέχνες, απολαμβάνουν επίσημης ανοχής, αν όχι ασυλίας! Χωρίς να νιώθουν την ισχύ του Κράτους, αποθρασύνονται κάθε μέρα και περισσότερο. Λεηλατούν, σακατεύουν, δολοφονούν ανεμπόδιστοι. Την ίδια στιγμή οι εξωτερικοί εχθροί μπηγαν ήδη «στην αυλή μας» και γλυκοκοιτούν τα υπάρχοντά μας. Φτύνουν καθημερινά στα μούτρα μας, και ζητούν να τους τα παραδώσουμε. Κι εμείς, τι κάνουμε εμείς; Παρακολουθούμε τους ... «εντολοδόχους» της απόγνωσης μας να «δείχνουν μηδενική ανοχή» και ασχολούνται με το που κατουράνε τα κανίς!